

Op Hodenpijl in Schipluiden
Schuilkerk
voor rustzoekers

Een mooi rustiek kerkje in een oer-Hollands landschap in Midden-Delfland biedt bezoekers een moment voor zichzelf en gelegenheid tot spirituele verdieping. Het echtpaar Dirk en Tilly Post stak al hun geld in de realisatie van een warme ambiance waarin ontmoeten, ontdekken en ontwikkelen centraal staan.

“Ik heb niet plotseling het licht gezien, maar wel ervaren wat stilte met je kan doen,” zegt Dirk Post (58) over de wandeling die zijn leven ingrijpend zou veranderen. Samen met zijn vrouw Tilly (53) begon hij in het voorjaar van 2004 aan een twee maanden durende pelgrimstocht naar Santiago de Compostela. Met ieder een rugzak van twaalf kilo stapten ze in Toulouse uit de trein. Het bleek niet altijd mee te vallen de juiste richting te vinden. De pelgrimsroute was weliswaar gemarkeerd met schelptekens, maar op sommige plekken waren die zo vervaagd dat ze meer dan eens verdwaalden. Dirk: “De natuur was schitterend, maar het was af en toe ook afzien. We sliepen onderweg in een tentje waarin we net onze slaapzakken konden uitrollen. Soms was het bar koud of nat. Maar zodra we dringend behoefte hadden aan wat warmte diende zich altijd wel een schuur of een kroegje aan waar we even konden bijkomen.” Tilly vult aan: “We ontdekten tijdens deze tocht de kracht van

eenvoud. Dat hoe minder je met je meestorst hoe prettiger je je voelt. Na afloop kwamen we lyrisch terug. Onze vier kinderen, die best sceptisch waren over dit initiatief, hebben ons als veranderde mensen zien thuiskomen. Evenwichtiger, opener, met een groter vertrouwen in het universum en sterker verbonden met elkaar.”

Cruciale beslissing

Tijdens de wandeling werd er een cruciale beslissing genomen. Zo bracht het echtpaar vanuit Frankrijk een bod uit op het kerkje, de pastorie en de Herdershof ‘Op Hodenpijl’ in Schipluiden. Dirk: “De kerk stond al te koop voordat we weggingen. De ligging was mooi en het leek ons leuk het pand op te knappen. Maar dan niet alleen de kerk, ook de rest van het gebouwencomplex. Toen dat niet kon, lieten we het idee varen. Onderweg werden we echter gebeld door een kennis die vertelde dat ondertussen toch het hele complex in de verkoop was gekomen.

Ter plekke besloten we een bod uit te brengen.” Tilly: “Tijdens onze wandeling kwamen we veel kerkjes tegen waarvan de deur altijd open stond. Als we daar binnen op een bankje gingen zitten, kwam er een weldadige rust over ons heen. Dan zeiden we tegen elkaar: dat willen wij ook met Op Hodenpijl. Een ruimte creëren waarin mensen even afstand kunnen nemen van de dagelijkse tredmolen en tot zichzelf kunnen komen. Zo werd het antwoord op de vraag waarmee we op weg waren gegaan - ‘wat gaan we doen met de rest van ons leven?’ in één keer helder.” In 1980 was Dirk met de aanschaf van een vrachtwagen zijn eigen transportbedrijf begonnen. Tilly deed thuis de administratie. Door hard werken groeide het bedrijf als kool. Anno 2007 telt het 430 werknemers en rijden er 300 vrachtwagens voor het bedrijf. Tilly: “Jarenlang draiden we werkweken van honderd uur. Het transportbedrijf vulde ons hele bestaan. Maar geleidelijk begon er bij mij iets te knagen. Ik begon te verlangen naar een leven waarin het niet louter meer draaide om keihard werken. Liever wilde ik me richten op innerlijke groei dan al mijn energie te steken in een bedrijf dat volgens mij ook zou gedijen als het iets minder snel groeide. Maar Dirk of de kinderen deelden dat idee niet. In 1997 kocht Dirk er nog een bedrijf bij. Een stap waar ik op tegen was. Ik besloot daarop me niet met het nieuwe bedrijf te bemoeien en trok me voor een deel terug uit de zaak waardoor onze relatie onder spanning kwam te staan. Dat was een akelige periode. Dirk kwam min of meer in

een isolement terecht omdat hij gewend was alle zakelijke problemen met mij te bespreken." In haar nieuw verworven vrije tijd dook Tilly in de spirituele boeken. Dirk: "Het moment waarop Tilly die kant op ging, vond ik doodeng. Inmiddels is verantwoord ondernemen een trend die zich sterk uitbreidt. Maar zo'n tien jaar geleden had ik daar nog nooit van gehoord. Ik vreesde dat we steeds verder van elkaar vervreemd zouden raken. Als ondernemer moet je het hebben van daadkracht. Dat staat haaks op spirituele zaken als overgave, vertrouwen op het universum en de dingen maar gewoon laten gebeuren. Verandering gaat veelal gepaard met pijn. Nou, dat heb ik inderdaad ervaren. Ik voelde me verlaten doordat ik niet meer alles met Tilly kon delen. Voor haar was het een uitgemaakte zaak dat zij op de ingeslagen weg door zou gaan. Of ik haar daarin zou volgen of niet."

Pelgrimstocht

Even overwogen ze serieus om de zaak te verkopen en er werden managers aangesteld die de leiding van Dirk konden overnemen als hij uit de zaak zou stappen. Toen die waren ingewerkt, stelden zij voor dat Dirk een paar maanden weg zou gaan; dan konden zij laten zien wat ze waard waren. Tilly liep al een poosje rond met het plan op pelgrimstocht te gaan en dit gaf Dirk de mogelijkheid om met haar mee te gaan. "Ik heb hem wel op het hart gedrukt dat hij het niet alleen voor mij moest doen," zegt Tilly, "want dan zou het niet werken. Daarvan was hij zich bewust. Wat ik heel mooi vond was dat ik tijdens het wandelen Dirk van een andere kant heb leren kennen. Nooit eerder hadden we zoveel tijd en rust gehad om met elkaar te praten. Onwillekeurig gaan de gesprekken dan steeds dieper waardoor ook angsten en onzekerheden komen bovendrijven. Ik vond het geweldig dat Dirk geleidelijk het pantser van de macho liet vallen en zich kwetsbaar durfde op te stellen. Tijdens de wandeling hoorde ik voor het eerst van hem hoe vruchtbaar mijn afwijkende gezichtspunten in de praktijk voor hem waren geweest. Dat deed me zo goed dat het voor mij duidelijk werd dat ik eigenlijk meer naar erkenning hunkerde dan ik van mezelf had gedacht. Gaandeweg drong bij mijzelf het besef door dat het bedrijf toch een beetje ons kindje was. De verkoopplannen gingen dan ook overboord. Inmiddels

zijn onze twee jongste kinderen met veel plezier in de zaak aan het werk."

In ere hersteld

Toch is het jarenlange harde werken geen verloren tijd geweest, erkent Tilly, want als ze niet zo'n succes van hun zaak hadden gemaakt hadden ze Op Hodenpijl nooit kunnen aankopen. Dirk: "Inmiddels hebben we er een stichting van gemaakt. We hebben het kerkje en de pastorie in oude luister hersteld. Sinds 1963 was het al niet meer in gebruik als kerk; het was verkocht aan een bedrijf in Den Haag die het gebouw gebruikte als opslagloods. De ramen waren dichtgemetseld en er was zo veel achterstallig onderhoud dat het bijna een ruïne leek. Inmiddels is alles prachtig gerestaureerd. De koepeltoren is terug. De glas-in-loodramen zijn opgeknapt en zorgen in het zonlicht voor een prachtig kleurenspeel. De beschadigde pilaren en ornamenten zijn hersteld. Op het plafond hebben we een schitterende gewelfschildering laten aanbrengen in Italiaanse stijl. Ruud Krijnen, de schilder die dat meesterwerk heeft verricht, hebben we ooit ontmoet bij een lezing van Helena van Engelen, een Nederlandse vrouw die in Peru een weeshuis heeft opgezet voor zwerfkinderen." Tilly: "In het kader van de vraag 'Wat willen we nog meer met ons leven dan een goedlopend transportbedrijf?' hadden we ons al georiënteerd op projecten in de Derde Wereld. Een van de goede doelen die we graag ondersteunen is het thuis van Helena. In januari dit jaar zijn we naar Peru

gegaan en hebben we haar opgezocht." Tijdens dat bezoek bracht zij het paar in contact met een medium die hen bevestigde dat Op Hodenpijl een heel bijzondere plek is waar nog veel staat te gebeuren. "We waren in Peru op zoek naar iets speciaals voor op het altaar en keerden terug met een beeld van de Bruine Madonna dat we van Helena kregen. De Bruine Madonna symboliseert Moeder Aarde en past uitstekend in de manier van denken die we met Op Hodenpijl willen uitdragen. Namelijk dat de aarde een levend organisme is waar wij deel van uitmaken en behoedzaam mee om dienen te gaan."

Verse streekproducten

Het op 17 mei jongstleden geopende Op Hodenpijl bestaat uit drie gebouwen: de kerk, de pastorie en de serre 'De Herdershof' waar uitsluitend natuurvriendelijke lekkernijen worden geseiveerd. Gezonde voeding is het stokpaardje van Tilly en past helemaal in de gedachte van bewustzijnsontwikkeling die zij met deze plek beogen. "In De Herdershof kiezen we voor verse streekproducten, gebruiken we verse groenten van het land, brood van de ambachtelijke bakker, natuurlijke wijn en kaas van de zuivelboerderij. Cola kun je hier bijvoorbeeld niet krijgen." "Mensen kunnen elkaar hier ontmoeten," vult Dirk aan. "Ontdekken wie ze zijn en wat ze willen en hun bevinding vervolgens tot ontwikkeling brengen. Daarvoor organiseren we lezingen, cursussen, concerten en toneel- en filmvoorstel-

lingen. Ook zijn er exposities. Traditionele kerkdiensten worden hier niet gehouden. Wel hebben we iedere eerste zondag van de maand 'Het Uur van Het Hart', een interactief samenzijn. Een moment van bezinning, maar wel op een vrolijker manier dan in de meeste kerken."

Tilly: "Toen wij 32 jaar geleden trouwden, moesten we op zoek naar een neutraal kerkje want ik was rooms-katholiek en Dirk protestant. Nu kunnen mensen die niet van hetzelfde geloof zijn of überhaupt niet bij een kerk willen horen, maar wel geloven dat er meer is tussen hemel en aarde, hier kunnen trouwen, er een mooie trouwceremonie van maken en in de serre een receptie houden. Maar... we zijn nadrukkelijk

geen partycentrum. We willen juist de kracht van eenvoud benadrukken en geen luidruchtige toeters en bellen. Muziek is mogelijk, maar dan puur. Zonder versterkers. Ook van rouwceremonies kan hier iets heel persoonlijks gemaakt worden."

Op zoek naar stilte

De komende jaren is Dirk nog iedere ochtend actief voor zijn transportbedrijf. 's Middags zet hij zich in voor Op Hodenpijl. Hij heeft geen spijt dat hij Tilly op haar spirituele weg is gevolgd. Dirk: "Bij haar was het kwartje wat eerder gevallen dan bij mij. Ik heb sterk het gevoel dat er een bepaalde kracht geweest is die mij naar de

pelgrimstocht toe heeft geduwd. Die wandeling is voor mij een verrijkende ervaring geweest. Sindsdien vertrekken we ieder voorjaar met onze rugtas om de stilte op te zoeken en de natuur in te trekken. Met deze mooie plek in Midden-Delfland willen we anderen de mogelijkheid bieden eveneens stil te staan bij wat hen ten diepste beweegt en daar vervolgens mee aan de slag te gaan."

Voor meer informatie: www.ophodenpijl.nl

TEKST MIEKE VAN WIJK FOTOGRAFIE PAUL DE GRAAFF

